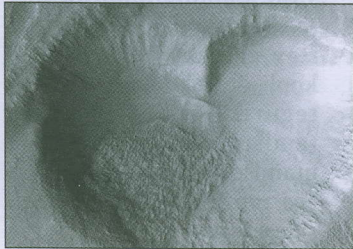

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 3 (52) MAI 2004

Täna lehes:

Armastus vs. Füüsika

Mihkel Kama arutleb füüsika ja armastuse kooseksisteerimise võimalikkuse üle

vaata lähemalt lk. 3

Porgandipatareid ja kvaasibosonid

Jaan Vajakas kirjutab teaduspäevast

vaata lk. 5

Omalooming

Luuletusi **kiiksult** lk. 6

Väike maja

Mina kahekümne aasta pärast

lk. 7

Kuidas eestlased rahvusvahelisel vene keele konkursil käisid

Stela Kilk eesti võistkonna edukast Kasahstani-reisist

lk. 8

... ja palju muud huvitavat!

Piret Otsa ja lõpetajad mänguhoos

Kellele lüüakse lõpukella...

Küll oli enne lõpukella kurtmist, et rahvariided ei meeldi ja ei sobi ja pole kuskilt saada, kuid 30. aprillil nägid kõik neis vanema aja pidurõivais oma viimast koolikella kuulama tulnud realistid üllatavalt ilusad välja! Ja see polnud sugugi mitte ainus, mis üleva meeleolu lõi...

Traditsiooniliselt leidis sel päeval aset aktus kogu gümnaasiumile, kus aukülasteks abiturientid. Peeti ilusaid kõnesid ja pandi kohe-kohe kooli lõpetavatele laululastele „suled sappa“. Meid, abituriente, tulid tervitama ka väikesed sõbrad esime-

sest klassist, kellega tutvusime juba kooliaasta alguses. Lilled – kaardid vahetatud, laulsime ühiselt „Lahkumise laulu“, kuulsime viimast korda Meile löödavat koolikella ja kuigi nii mõnelgi pisar silmas, jooksime käsikäes läbi koolimaja.

Jooksmine aga ei piirdunud vaid kooliga. Nagu selliste tähtsate ürituste puhul juba tavaks saanud, pidime ikka liikluse ka kinni panema, joostes üle Pärnu maantee Vabaduse väljakule. Teed sai ületatud ikka õiges kohas. Turistidele

silmailu sai pakutud rohkem kui rubla eest, seda enam, et jooksime läbi uue šopinguparadiisi — vastavat Viru keskuse.

Kell 15.00 ootas meid aga troll, mis viis meid loomaia juurde. Sealt Rocca al Mare Vabaõhumuuseumi läksime juba omal jalal. Kergelt einestanud, asusime Kolu kõrtsi aidaosas **Piret Otsa** õpetuste järgi vanaaegseid ringmänge mängima. Kõik laulsid ja tantsisid rõõmsalt, isegi õpetajad, eesotsas direktoriga.

Päevapiltlik tegi meist vana veski juures pilte ning siis jätkus tants ja trall juba õues. Jäi mulje, et kõigil oli lõbus.

Üleüldiselt oli see päev täis nostalgiat. Kuidagi isegi irooniline tundub, et õppisime oma rahvarõivaid rõõmuga kandma alles päeval, mil Eesti oli viimaseid tunde ISEseisev - 1. mail ühines Eesti Euroopa Liiduga. Arvan, et tänu sellele jääb lõpukell meile veel enamgi meelde.

Abituriendid müüridel jooksmas

Maarja Varkki, 12^c

Kui juba uuendama hakata, siis uuendame kõik ja kapitaalselt! Muudame näiteks koolid ainult piirkonnakoolideks. Tühja kah sellest, et mõned koolid on ennast ise üles töötnud ja edu saavutanud, ootamata riigi ja linna ülesputitamist. Nüüd, kus nn. "eliitkoolid" hakkavad "tavaliste" koolide jaoks silmapiirilt kaduma, läheb kisa suureks. Selle asemel aga, et aidata veidi mahajäänud koolidel ise edu saavutada, otsustatakse koole sulgeda ning õpilased edukamates ja mitte nii edukates koolides segi paisata. Lõpptulemus on aga arvatavasti sama. Koolis, kus enne tulemuste nimel vaeva nähti, tehakse seda arvatavasti ka edaspidi, samas kui mujal vaevalt oma arusaamu kapitaalselt muutma hakatakse. Ainsad uuendused, mis vilja võivad kanda, on koolitused ja valikuvõimaluste laiendamine (nt. valikainete arvu kasv), et õpilased saaksid juba varakult valida endale enam meeldivad erialad. Sest teatavasti on edu üks alustest ka huvi õpitava vastu.

Uus erakond, uus poliitika...

Uue võimuliiduga hakkasid puhuma sootuks uued tuuled ka haridusvallas.

Uuenduste läbiviimiseks kutsuti ellu programm „XXI sajandi haridus“, kus märgiti ära praeguse süsteemi vead ja kavad, mille järgi neid parandada püütakse. Uuenduste eesmärgiks on „luua kõikidele õpilastele võimalused kvaliteetse hariduse omandamiseks, sõltumata õpilase elukohast või sotsiaalsest taustast“. Uuringute kohaselt on meie haridussüsteemi põhilisteks probleemideks hetkel õpetajate madal kvalifitseeritus, nende madalad palgad, ainekavade ülekoormatus, karistav hindamine, palju kodutöid ja palju muudki. Kõigile neile probleemidele loodetaksegi uuendustega lõpp teha.

Esimeseks muudatusteks võib lugeda väikekoolide sulgemist. Selle põhjuseks tuuakse laste sündivuse vähenemine („õpilaste arv väheneb aastaks 2008/09 30% võrra“) ja selle tõttu väheste õpilaste arvuga koolide lahtihoidmise kulukus. Ent kuna õpilased ei ela ainult linnades, on kavas koolide vähesus linnast väljaspool korvata regulaarse koolitranspordiga, mis omakorda eeldab aga teede täielikku väljaehitamist ja korrashoidu. Hetkel sellist raha kuskilt võtta pole, koole aga sulletakse juba praegu.

Kõige suuremaks uuenduseks on aga usutavasti koolide rahastamissüsteemi ümbertegemine, mis kujutab endast selle läbi paistvamaks muutmist, et

kogu raha koolidesse jõuaks. Mitmete erinevate asutuste asemel, millest kõigist tuleb praegu raha vähehaaval, on plaanis koondada erinevad väikesed ametkonnad suurematesse, kust raha vool oleks ühtlasem ja järjepidevam. Samuti muutub üha tähtsamaks koolidele makstav pearaha, mis muudab kooli õpilaste arvu tähtsaks teguriks viimase rahastamisel. Klasside ülepaisutamise vältimiseks seatakse aga rangemad normid klasside suuruse kohta.

Selliseid kapitaalseid muudatusi hariduspoliitikas võib uuenduste kavast välja lugeda mitmeid ja mitmeid. Ainus, mida ei mainita, on see, kust või mille arvelt võetakse muudatuste läbiviimiseks vajaminev raha...

Mari-Liis Suurorg, 12^b

Reaali Vaimust

Esimene kord, kui ma Reaali Vaimust kuulsin, oli umbes kaks aastat tagasi, kui ma Reaali tulin. Sellest rääkis vist direktor oma 1. septembri kõnes või mõni õpetaja või kes iganes. Igatahes ei kuulnud ma Temast mõne õpilase käest. Nii on see jäänud tänaseni — Reaali Vaimust jahuvad õpetajad, vilistlased ja direktor ja muud asjapulgad, aga mitte Reaali õpilased.

Tänaseks olen ma ka aru saanud miks see nii on (vist). Reaali Vaimust räägitakse tavaliselt kujul: küll me oleme ikka toredad siin koolis või

kuidas meie ikka omal ajal olime tegijad (ja kusjuures olidki) nii spordis, õppimises, igal pool. Praegused Reaali õpilased ei räägi aga Reaali Vaimust seepärast, et teda on lihtsalt nii harva näha.

Kui ma küsisin realistide käest, mitu korda nad sel aastal Reaali Vaimu näinud on, jäid vastused kusagile kahe ja viie vahele. Kohad, kus Vaim end näitab, on aga väga imelikud: sõrmustepidu, märgipidu, 100 päeva ball, erinevad spordivõistlused, Bikers publi pärast sõrmustepidu, jõulupeo *after-party* CC Plaza all karaoke-

baaris ja nii edasi ja nii edasi. Kokku võib need kohad jagada kolmeks: traditsioonilised üritused, sport ja peod.

Kui traditsioonilistele üritustele veab RV end nii või naa kohale, siis spordivõistluste ja pidude puhul sõltub väga palju seltskonnast, sest kehvast seltskonnast RV enast juba ei näita. Ja nii tundubki, et Reaali Vaimu kõige suuremad kandjad ja edasiviijad on realistid, kes tegelevad meeeldi spordiga, armastavad oma kooli (Reaali) ja oskavad pidu pidada. Nii nagu see on olnud juba aastakümneid.

Pärineb Reaali Vaim ju ajast, kus Reaalis toimusid peod, kus terve linn kohal käis ning millest räägitakse siiani minu jaoks täiesti uskumatuid lugusid. Sama uskumatu on lugu ka spordisaavutuste puhul: aastakümneid Tallinna parim kool spordis, NSVL koolivaheleliste võistluste esikohad ja mis kõik veel. Kahjuks tundub, et need ajad on möödas.

Nüüd on meil remonditud koolimaja, riigieksamid ühed Eesti parimad, arvutid raamatukogus, triiksärgid seljas, aga vaim on kadunud.

Ove Kangur

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 3 (52) mai 2004

peatoimetaja	Kaisa Selde
toimetaja	Mari-Liis Suurorg
toimetaja	Elo Madissoon
kujundaja	Jaan Vajakas

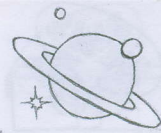
Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ning on tasuta.

Võrguleht: <http://rp.real.edu.ee>

Ühendus: reaalipoiss@uno.ee ja reaalipoiss@hotmail.ee

Reaali Poiss õnnitleb

Toomas Reimann	1. mai
Maia Takker	2. mai
Silvi Soovik	4. mai
Kerli Viksi	7. mai
Niina Karamkova	11. mai
Katri Org	16. mai
Aivo Saar	25. mai
Katrin Pever	28. mai

Armastus vs. Füüsika

Arutlus sellest, kuidas füüsika armastust kaunistab

Armastus. Sa näed Teda ja sind läbib värin. Pilt muutub hāguseks, muu maailm kaob ning sõnad, mida oled unes ja ilmsi tahtnud Talle öelda, jäävad kurku kinni. Armastus on abstraktne, defineerimatu, ühtviisi tuttav ja tundmatu.

Kas on võimalik, et soe tunne, mida tunned koolitrepist allatuleva armsa neiu või Reaali spordiväljakul uljalt palli taga ajava atleedi vastu, on teaduslikult lahtiseletatav? Õudne mõte — pange siia lõppu nüüd vastavalt soovile punkt, küsimärk, või hüüumärk.

Viimaste aastakümnetega on teaduse areng armastuse selgitamisel tõepoolest mõningaid edusamme teinud. Tundub, et inimeste vastastikune tõmme võib olulisel määral sõltuda nende lõhnast — nii sellest, mis väljendub toore higihaisu või jäise deodorandi näol, kui ka sellest, mida inimene lõhnana ei teadvusta, kuid mis mõjutab meie organismi sellegipoolest:

Kas on võimalik, et soe tunne, mida tunned koolitrepist allatuleva armsa neiu või Reaali spordiväljakul uljalt palli taga ajava atleedi vastu, on teaduslikult lahtiseletatav?

selliseid ühendeid nimetatakse feromoonideks.

Samuti on jõutud edasi inimteadvuse, sealhulgas mälu, emotsioonide ja ratsionaliseerimise, selgitamisel. Järjest enam teadvuse (ja ka alateadvuse) vimkasid on selgitatavad aju ehituse iseärasuste

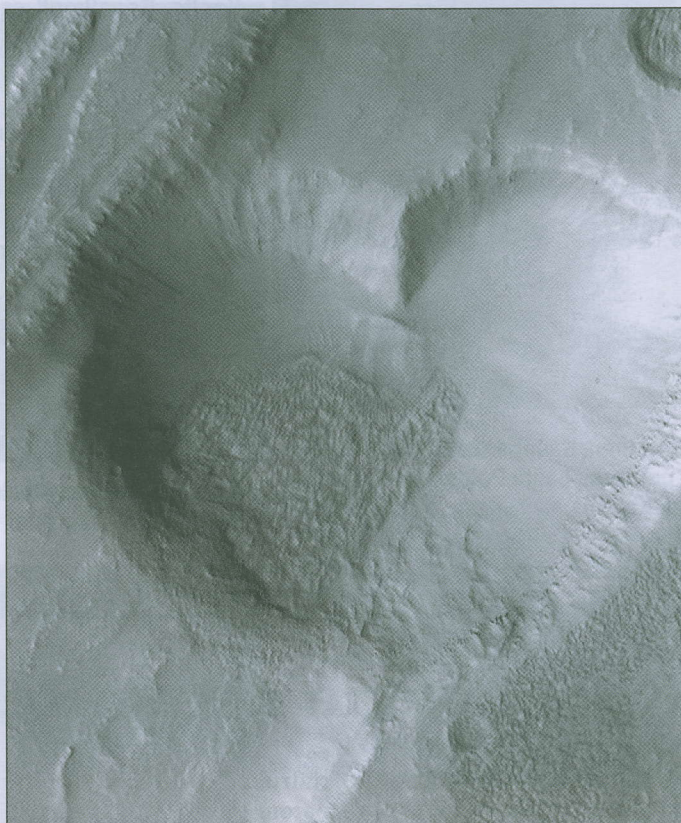
ning neuronite-vahelise sidepidamisega, mida mõjutavad erinevad ühendid ning elektromagnetväljad.

Võrdlemisi selge on ka see, et kui tunneme kellegi poole füüsilist tõmmet — hinnakem me (ala)teadlikult siis tema nahavärvi, biitsepsit, silmi või suurepärase büsti —, siis meeldivuse tingimused on määratud meie teadvust selle arengu jooksul mõjutanud teguritega.

Ülaltoodud tõsiasju kokku pannes näeme, et kaugel ei pruugi olla aeg, mil puhtteadusliku analüüsiga võib võrdlemisi kindlalt ennustada, millised kaks inimest teineteisesse armuvad või armastama hakkavad. Paljudes inimestes tekitab see mõte vastikust: teadus justkui üritaks elu kõige pühamaid saladusi rüvetada. See tunne on mõneski aspektis võrreldav intuiitiivse hirmuga, mida inimesed tunnevad geneetilistelt modifitseeritud toiduainete ja psühholoogide ees. Inimestele on alateadlikult ebameeldiv, kui elu sügavamaid saladusi lahti seletatakse.

Sellised ebalevad hoiakud on ka mõistetavad — inimesed kardavad „paljastatud saada“, kardavad, et neile ei jää enam midagi isiklikku, ning et teadusliku selgituse saabudes armastusega kaasnev müstika kaob.

See ei ole nii. Ehk vajab meenutamist või teadvustamist fakt, et füüsika ei saa enam kui tõenäoliselt kunagi nii täielikuks, et ei jääks ühtki lahendamata küsimust. Hetkel tundub, et paljud alustasandil toimuvad protsessid Universumis on juhuslikud. Kasutagemgi seda töövariandi argumendina. Põhimõtteliselt tähendab see, et meie füüsika ei selgita, mille alusel „juhuslikke“ valikuid Universumis tehakse, sellest aga nähtub, et füüsika jätab alati ruumi Looja, Jumala, Suure Projektijuhi või

Südamekujuline pinnavorm Marsil. Pildistanud täiesti füüsikaline sond Mars Global Surveyor. © NASA

mõne teise kõikvõimsa olendi olemasoluks.

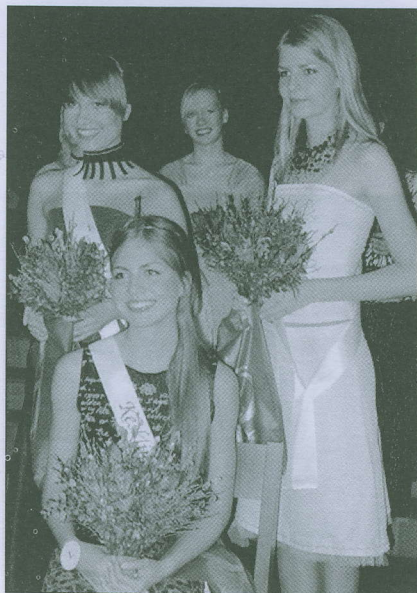
Nüüd peaksid kõik rahul olema: suudame küll kirjeldada inimese kui rakukogumi arengut bioloogia tasandil ning tema sügavat toimimist füüsika seisukohalt, kuid esialgu paistab, et Universumi alustasandil ei ole me suutelised selgitama, miks inimesed on sellised, nagu nad on. Miks ikkagi kombineerusid **Gunnar Polma** vanemate geenid just nii, et moodustus Gunnar Polma, keda te nüüd bioloogia tunnis elavalt geenide kohta tarkust jagamas näete-kuulete? Algtasandil on see selgitamatu. Võib-olla on Gunnar Polma selline, nagu ta on, sest Jumal lõi ta nii. Ja teate, mis see tähendab?

Kaks inimest tõesti võivad olla teineteise jaoks loodud! Algtasandil me esialgu ei tea,

mis määrab meile omased lõhnad ja isiksuse finessid, seega ei saa me välistada, et mõni jumalik olend neid kuskil seadistab. Ja kui me ka seda kunagi selgitame, jääb ilmselt alatiseks lahtiseks küsimus, miks Universumis on sellised füüsikaseadused, nagu nad seda siin on — ka neid võis ja võib keegi kuskil seadistada. Ja füüsikaseadusi määrates võib see keegi ka meid seadistada.

Olgem rahul. Füüsika ei vii meid kõleda maailma-kirjelduseni, vaid vapustavalt sügavamatele ilu tasanditele, avades nähtuste nagu armastus tõelisi seoseid Universumi olemusega.

Mihkel Kama
TÜ füüsikatudeng,
vilistlane

Kesklinna Kaunitar 2004 Adele Rüütel, I printsess Laura Põldma ja II printsess Ali Kargoja

Kesklinna Kaunitar 2004

Sellel aastal toimusid järjekordsed Kesklinna Kaunitari valimised, seekord küll 21. Koolis. Reaalkooli esindasid Sirlu ja mina 10. klassist. Sündmus läbi osaleja silmade.

Kõik sai alguse tutvustusvooruga, kus kõik kümme kandidaati ennast esitlesid. Saal oli täis inimesi G5 ja teistest koolidest. Esimene voor oli pisut raske, kuna me ei olnud teinud ühtegi mikrofoniproovi. Seljas olid ühesugused pluusid ja püksid vabal valikul.

Tutvustusele järgnes tantsuvõistlus, kus tantsisime sambat, mida olime juba mitu

nädalat enne valimiste algust usinasti harjutanud. Kuigi tantsuõpetajad ja kandidaadid vahetusid, ei takistanud see meil tantsu selgeks saamast.

Kolmandana oli kavas õhtukleidivõistlus, kus 21. Kooli noormehed meid saali saatsid. Jõudis kätte see hetk, millal oli aeg vastata žürii küsimustele. Žüriilt endalt meil küsimusi küsida ei lubatud. Ei tea, kes rohkem närveeris, kas žürii või kandidaadid?

Vahepeal esines bokserites 21. Kooli bänd, kelle etteastet meil õnnestus jälgida lava tagant. See oli

pisut šokeeriv ja jäi publikule kindlasti meelde. Veel esines Prodance kahe kavaga ja 21. Kooli lauljad, need etteasted jäid meil, kandidaatidel, kahjuks nägemata.

Üllatusvõitjaks, Kesklinna Kaunitariks sai **Adele** Gustav Adolfi Gümnaasiumist. Publiku lemmikuks ja ka ühtlasi esimeseks kaunitariks sai **Laura** 21. Koolist. Teiseks kaunitariks sai samuti 21. Kooli esindaja, **Aly**. Üldiselt oli võistlus tore ja nii publik kui ka žürii jäid rahule, kandidaatidest rääkimata.

Sophie Dragunevitš

Koolisisene sport Reaalkoolis 2003/2004

Ja juba ongi lõppemas järjekordne õppeaasta. Selle aja jooksul aga suutsid Tallinna Reaalkooli õpilased õppimisest mitmel korral puhkust saada sporti tehes.

Aasta algul väljatöötatud spordiplaan koolisisesest (klassidevahelisest) võistlustest suudeti enam-vähem realiseerida. 2003/04 õppeaastal viidi läbi bowlingu, korvpalli, võrkpalli, sõudeergomeetri ja saalihoki klassidevahelised turniirid, ning lisaks individuaalarvestuslik maleturniir. Maikuus ootab sportlasi veel ees jalgpalliturniir. Igal spordialal võistlesid nii poisid kui tüdrukud. Lisaks nimetud üritustele toimusid loomulikult ka iga-aastased spordipäevad ning koolidevahelised võistlused, aga järgnevalt just koolisisesest turniiridest.

4. detsembril 2003, siis kui õpetajad streikisid, leidsid osa 9.-12. klasside õpilastest tegevust Kuulsaalis, kus läks lahti bowlinguturniir. Igast klassist osales 5 poissi ja 5 tüdrukut. Nii tüdrukute kui ka poiste arvestuses tuli võitjaks 12^c, kes kokkuvõtteski (poisid +

tüdrukud) sai esikoha, olles parem teiseks jäänud 11^b-st. Individuaalarvestuses oli parim tüdruk **Liis Peets** (11^b) ja poistest **Mihkel Lahe** (12^c).

12. detsembril leidis aset tüdrukute korvpall, kus oma klassi au kaitses 4 õpilast. Õhtuks selgus, et kõige osavam sel alal on põhikooli tüdrukutest koosnev koondvõistkond, kes suutis olla edukam kõigist gümnaasiumi klassidest. Teisele kohale suutis end mängida 10^b ja kolmandale 12^c klasside naiskoondised.

Nädal pärast tüdrukuid – 19. detsembril – võtsid korvpalli kätte poisid. Võistkonnas ikka 4 inimest. Võitjaks osutus 10^c meeskond, kellele järgnesid 10^a ja 12^c.

26. jaanuaril said õpilased sõudeergomeetritel oma jõudu ja jaksu näidata. 4 poissi ja 4 tüdrukut igast 9.-12. klassist. Sõuda tuli 500 meetrit. Üldkokkuvõttes tuli võitjaks 12^c klass koondajaga 13.51,9 minutit. Järgnesid 11^c (13.54,8) ja 12^b (13.58,5). Tüdrukute arvestuses tuli võitjaks 12^b ajaga 7.33,0 minutit, kellele

järgnesid 12^c (7.36,3) ja 10^c (7.40,3). Poistest läbis vahe-maa kõige kiiremini 11^c klassi võistkond ajaga 5.59,0 minutit. Teiseks ja kolmandaks jäid vastavalt 12^a (6.11,7) ja 11^a (6.13,3). Kokku osales 27 tüdrukut ja 24 poissi, ning individuaalarvestuses osutusid parimateks tüdrukutest **Kelly Veske** (12^c), **Brita Tiik** (12^b) ja **Aet Tani** (12^c) ning poistest **Margus Sahk** (11^c), **Erik Õunapuu** (12^a) ning **Roland Pauklin** (12^b).

5. veebruaril toimus Reaalkooli aulas maleturniir. See oli individuaalne võistlus, kus osalesid see aasta umbes 15 õpilast. Esimeseks tuli 12^a õpilane **Sven Telliskivi**, teine oli **Andres Tamm** (10^c) ja kolmanda koha suutis omale kindlustada **Risto Kaarna** (12^c).

18. märtsil toimus võrkpalliturniir. Platsil mängis kummalgi võrgu poolel 6 õpilast: neist vähemalt 2 tüdrukut. Mängiti 2 geimivõiduni. Finaali pääsesid alagruppide võitjad 10^a, 10^c ja 11^c. Võitjaks tuli juba enne turniiri algust soosikuks peetud 10^a (kes ei kaotanud

turniiri jooksul ühtegi geimi), järgnesid 10^c ja 11^c.

8. aprillil kogunesid saalihoki mängijad võimlasse, kus kohe läks lahti jõuline ja kiire mäng. Võistluse tegi huvitavaks asjaolu, et ühe poolaja mängisid tüdrukud ja teise poisid, kusjuures punktide arvestamine läks 2. poolajal edasi 1. poolaja tulemustest. Pingelises finaalu duellis tuli võitjaks 11^b, alistades 11^c seisuga 4:3 (kusjuures pärast tüdrukuid oli seis 3:0). Kolmandaks tuli läbi õnne 12^c, kes ühtegi mängu tegelikult ei mänginud.

Ja selliste tulemustega ongi tähtsamate spordialade turniirid lõppenud (välja arvatud jalgpall, mis veel ees). Osavõttu õpilaste poolt võib päris korralikuks pidada. Kõik andsid endast parima ning suutsid konkurentsile vaatamata hea meeleolu säilitada. Kes see aasta ei võitnud, sel avaneb järgmine aasta jälle võimalus end tõestada. Kuid pidagem meeles, et hoopis SPORT võidab.

Brita Tiik

Porgandipatareid ja kvaasibosonid

14. aprillil, kolmapäeval, oli Reaalkoolis teaduspäev, kus kõik realistid said agaralt teadusega tutvuda. Siinkohal kirjeldan 11^a teaduspäeva.

Mõned esimesed tunnid meie klassil küll toimusid (needki juhtusivad füüsika-tunnid olema), seejärel aga jalutasime Energiakeskusesse.

Energiakeskuses

oli välja pandud palju huvitavaid asju, millega sai ise katseid teha. Peale selle saime kuulata ja vaadata ühte väga huvitavat loengut.

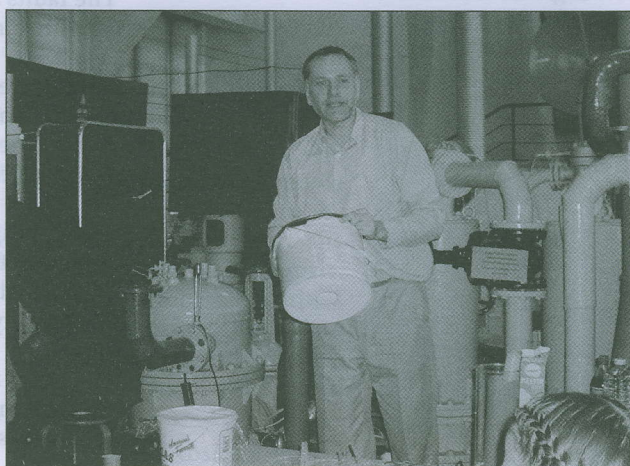
"Ma räägin tõsiselt"

See oli meie lektori ehk giidi lemmikväljend. Et ta tõsiselt räägib, seda üritas ta meile ka tõestada igatsugu katsetega: demonstreeris elektrilisi jõude penoplastipuru peal; korjas elektrilaenguid lusika ja fooliumpaberiga täiustatud plastpurki; pakkis ühe õpilase tolmuimeja abil vaakumpakendisse; tekitas tolmuimejaga ultraheli.

Saime teada ka alternatiivsetest energiaallikatest: milleks kulutada naftat ja põlevkivi, tulevik kuulub porgandipatareidele ning väljahedetest elektri tootmisele! Mobiiltelefonil poleks tegelikult samuti akut vaja, kui

Ene Ergma poolt koolile kingitud foto supernoova plahvatuse jäänustest

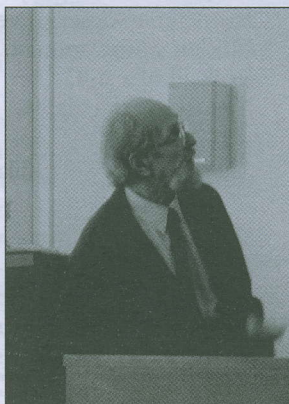
Loeng Energiakeskuses. Säärase plastmasskarbist "trummi-ga" saab tekitada mitmete meetrite kaugusele levivat tuult.

talle vaid päikesepatarei külge panna. Oma sõnade kinnituseks, et elekter ei pea tulema alati seinast või poest ostetud patareist, tegi meie giid keefirist, tsingi- ja vasetükist vooluallika, mis tõesti pirnikese põlema pani (tõsi küll, siin ei olnud põhiliseks energiaallikaks mitte bioloogiline tooraine keefir, vaid tsink, mis tasapisi keefiris lagunes).

Minule avaldasivad kõige enam muljet katsed õhuga. Popkornikarbist "trummi-ga", kus karbi põhja on lõigatud ümmargune auk ning karp on pealt kaetud kilega, saab tekitada väga püsiva õhulaine, mis võib hajumata levida mitmete meetrite kaugusele. Sarnased (kuid muidugi palju võimsamad) ringlevad õhukeerised olid isegi lennuõnnetusi põhjustanud, tekkides suurte lennukite lendamisel ning püsid õhus vahel mitu tundi.

Koolis

Pärast Energiakeskuse külastamist pöördusime kooli tagasi, kus sai kuulata teadlaste loenguid. Mina sattusin kuulama Henn Käämbre loengut ülijuhtidest ning mitte-ülijuhtivatest "aukudest" ülijuhtides, tänu mil-

Henn Käämbre loengut pidamas

lele magnetväli ülijuhist läbi saab minna.

Teaduspäeva lõpetas aktus, kus pidas kõne ka Riigikogu astrofüüsikust esimees Ene Ergma, kes mälestuseks kinkis Reaalkoolile foto supernoova jäägist N49. Peale selle toimus ka olümpiaadil-käinute autasustamine.

Kokkuvõtteks

sai veelkord selgeks, et teaduspäev väga tore tava. Ainsaks hädaks oli seekord vahest vaid see, et mitmed üritused sattusid lähestikku ning seetõttu kippus vahel pisut kiireks minema.

Jaan Vajakas, 11^a

Sisseastumiskatsed

22. märtsil toimusid sisseastumiskatsed Tallinna Reaalkool 10. klassi. Kokku kandideeris 107 vabale kohale 444 õpilast (loomulike kadudega 1 inimene, kes ei jõudnud klassiruumi, ja 2 inimest, kes ühtegi testi ära ei andnud). Peale selle registreerus veel 25 inimest järelkatsetele. Põhiliseks erinevuseks võrreldes eelmiste aastatega oli põhimõtte muutus, et nelja-viielised enam katseteta gümnaasiumisse sisse ei saa, vaid peavad tegema katseid nagu kõik teised. Ülejäänus märkimisväärsed erinevusi võrreldes eelmiste aastatega ei olnud: kokku võis saada 100 punkti, neist 50 matemaatika, 30 füüsika ja 20 eesti keele testist.

Arvamusi katsete kohta on arvatavasti sama palju kui katsetel osalejaid (ja ilmselt veel rohkemgi), kuid mõnes asjas paistab valdav enamus inimesi ühel meelel olevat. Kuigi tulemused selguvad alles 5. aprillil, võib ütelda, et midagi „absoluutselt absurdelt liiga kohuvatavalt raskemat kui on ikka sisseastumiskatsetes olnud“ see aasta ei olnud. Vastupidi, füüsika ja eesti keele testid olid üldiselt eelmise aasta omadest lihtsamad. Hoolimata mitmete asjaosaliste pingsast ja puurivast ülekuulamisest, ühtegi virinat katsete organisatoorsele küljele ei tulnud. Üleüldiselt peeti meie kooli sisseastumiskatseid paljude teiste koolide omadest paremini organiseerituiks. Garderoobis olid viisakad garderoobitädid (tublid 10. klasside tüdrukud), registreerumine toimus tähestiku järgi ja selleks, et teistest koolidest tulijad ekslemiseta õigetes klassiruumidesse jõuaksid, olid koolimaja seintel suunaviidad. Nii et igati tubli töö!

Peale reaalteaduste ja grammatika pöörati sellekevadistes katsetes tähelepanu ka õpilaste loominguiliste võimete testimisele. Eesti keele testi viimaseks harjutuseks oli kirjutada lühike jutt „Mis on inimese juures kõige tähtsam“. Kahjuks kulub parimate jutustuste väljavalimiseks palju aega, nii et neid näete alles järgmises Reaali Poisis.

Edvard Ljulko, 9^a

Su sõnad

Need magusad sõnad;
ei suuda uinuda;
kuulen ikka veel su sõnu,
sõnu, mis eile mulle ütlesid.
Paitavad need mu kõrvu;
tahan veel;
korda neid mulle;
kui sa ei mäleta,
võin öelda,
meeles need mul,
sõna-sõnalt.
Need magusad sõnad;
ei suuda uinuda;
kuulen ikka veel su sõnu.

Kiiks

Tapan su olemise olematuks!
Siis sind enam pole!
Oled läinud!
Olemiseta.
"On" ei käi sinu kohta!
"Oli" on õige sõna.
Tapan su olemise olematuks!

Kiiks

Vihkan sind,
sest liiga kallis südamele.
Või armastan?
Või vihkan, sest armastan?
Või armastan, sest vihkan?
Või vihkan end, sest armastan sind?
Segi kõik,
kuid armastan sind
ning vihkan.

Kiiks

Olen vara üleval.
Päike hakkab tõusma.
Tõusva päikese punane kuma
valgustab mu valget jume.
Istun aknal, öösärgis veel.
Mõtlen sinust, minust.
Võiksid olla siin.
Naudiks päeva algust.

Kiiks

Not much has changed since I wrote last
Still think too forward, still not past
The faults and things that I can't tell
The life ain't heaven and ain't hell

All change can only be within
Can't change the outside world that thin
Accept the things the way they are
Or try to change them, both seem far

So stuck right in between two sides
And seen the fact that I can't hide
I cannot change, thus have to cope
And slowly start to give up hope

The life is meaningless for me
Can't change a thing, why then to be?
Still have some hope and still fear death
Why then do I still cling to breath?

For one, the fact that I still can
Life finds a way and so does man
Hope things can change, no matter thin
Is there yet still, deserves a grin

For now, the things are not all bad
The mood is balanced, not that sad
I have few doubts and few regrets
The life for me as good as gets.

anonüümne

Omaloominguõhtute allakäik?

Viimasel ajal on erinevate kesklinna koolide õpilasi tabanud innustuslaine. Kas siis põhjuseks ilusad ilmad, saabuv suvi või lihtsalt loomevoog, aga omaloominguõhtuid on nüüd järjest erinevates kohtades korraldatud. Nõnda toimus 15. aprillil ka Reaalkoolis järjekordne omalooming.

Kes teab, ehk oli selles süüdi vähene reklaam ning teave, kiire neljapäevane õhtupoolik, üleküllastumus loomingust või hoopis midagi muud, aga rahvast oli seekord küll vähe. Kui ma mõnisteist minutit enne ürituse algust koolimajja astusin – valitses siin täielik tühjus ja vaikus. Kõndisin siis esimese korruse järel läbi nii teise kui ka kolmanda ning olin segadusse sattunud

valmis lahkuma, eeldades, et ma taaskord midagi väga valessti olin mõistnud, kui üks vastutõttav noormees mulle lahkelt seletas, et seekord neljandale korrusele tuleb minna. Kõmpisin siis ülesse ning astusin geograafiaklassi, kus looming toimuma pidi. Mind tabas järjekordne hämming – mis toimub? Ega ma ometigi ikkagi valesse kohta ei saabunud? Kalleid reaallikaid võis sõrmedel kokku lugeda, nõnda vähe oli teisi. See-eest olid ülejäänud toolid, laudad ning seinääred täidetud võhivõõrastega.

Leidsin endale ruumi ning jäin ootama. Kõigepealt näidati meile erinevaid filme. Täitsa lõbusad ning naljakad olid. Kahju ainult, et hilisemad tulijad klassiuksest enam

sisse ei mahtunud ning ukse taga vaid filmide soundtrack-e võisid kuulata.

Pärast filme suundusime klassist koridori, kus erinevad punkbändid esinema hakkasid. See siis seletab ka asjaolu, miks kohal viibis väga palju punkareid. Olgugi, et omaloominguõhtud peaksid pakuma noortele võimalust oma loodut ka teistele esitada ning näidata, siis seda, mida ma seal kuulsin, ma küll kuulda ei oleks tahtnud. Ehk on selles süüdi minu võhiklus, aga tuleb tunnistada, et see muusika, mida mängiti, oli lausa KOHUTAV. Õnneks sai üritus ka väga äkki läbi.

Tuli küsiva näoga minema jalutada – midagi sellist kohe küll ei oodanud. Samas ei ole halba ilma heata ning häid üritusi ilma halbadeta. Siis vähe-malt järgmine kord tunneb hea ära. (Ma ise nimelt olen mitmetel eelnevatel omaloominguõhtutel ka käinud ning ma kinnitan, et need palju paremad on olnud.) Aga seegi oli omamoodi huvitav kogemus. Et siis järgmiste omaloominguõhtuteni!

Karit Kaasik

Reaali tüdruk aitas turvakeskust

Eelmise aasta lõpus korraldati joonistusvõistlus "Jõulud Tallinnas", kuhu kokku tuli üle 300 töö. Tore on, et esimese auhinna oma vanuserühmas võitis Reaalkooli IIb klassi tüdruk **Eleen Laul**. Eeleni pildil on kolm vanalinna torni, millel valgete tuttidega punased päkapikumütsid peas. Eeleni tööst tehti jõulukaart, mille müügist saadud rahaga toetatakse Tallinna Laste Turvakeskust. Turvakeskus on varjupaik neile lastele, kes vajavad abi (nt. narkomaanid, tänavalapsed...). Eleen kutsuti ka üle andma oma joonistust **Ene Ergmale**, Riigikogu esimehele.

Tegime ka Eleeniga intervjuu.

Kust sulle see mõte tuli, mida joonistada postkaardile?

Mu vanemad soovitasid joonistada Tallinna vanalinna, sest see iseloomustab kõige rohkem meie linna. Joonistasingi pildi valmis ja mõtlesin, et midagi võiks veel olla. Siis joonistasin ma tornidele päkapikumütsid pähe. Teema oli ju "Jõulud Tallinnas".

Mida arvas Ene Ergma su kingitusest?

Minu arust meeldis see talle väga.

Mis sulle kohtumisest meelde jäi?

Mäletan seda nii hästi, nagu oleks see eile juhtunud. Me läksime tuppa, kus

Ene Ergma külalisi vastu võtab. Seal jõime kakaod, sõime kooki ja rääkisime juttu. Kui me olime sünninud, kinkis Ene Ergma mulle mõned raamatud. Ning mõne aja pärast jätsimegi hüvasti.

Kas sa tahaksid tulevikus poliitikuks saada?

Ma arvan, et ei. Väiksena tahtsin ma saada haldjaks, kuid nüüd tean, et see pole võimalik. Ma tahan saada targaks ja selleks peab õppima. Kui ma olen tark, saan ma valida endale töö, mida ma tahan.

Uku Erik Tropp, IIb

Mina 20 aasta pärast

Mina arvan, kahekümne aasta pärast olen ma tavaline inimene, kellel on tavaline maja, tavalised riided, tavaline töö, aga auto on hea, näiteks Mersu (Mercedes), BMW, Audi või Porche, aga võibolla isegi Ferrari või Lamborghini. Majal on kaks korrust. Esimese korrusel on köök, elutuba, garaaž, vannituba ja puhketuba. Teisel korrusel on vannituba, magamistuba ja elutuba. Töötan ma mõnes heas firmas, aga võibolla on mul oma firma. Palk on normaalne, umbes 15 000.-. Sünnipäeva pean ma kuskil sellises kohas, kus saab palju sporti teha. Näiteks bowlingusaalis, jalgpalliväljakul või mõnel muul spordialal. Elukoht on mul äärelinnas, kus on rahulik ja vaikne elu. Pikkust on mul 180-200 cm. Puhkusel käiksin ma kuskil soojas kohas. Nii et tegelikult on mul päris hea elu.

Karl Oskar Lember, 4^a

Tahaksin elada välismaal, mul võiks olla oma firma. Mu firma too-daks luksautosid, oleksin seal boss. Mul võiks olla suur ja ilus maja koos väga suure aiaga. Mul oleks enda auto, mu maja taga võiks olla basse-in ja ilus aed. Maja võiks olla mitte päris kesklinnas, sest seal on palju autosid. Palka saaksin ma palju. Siis

käiksin väga palju reisimas. Ma võiksin olla tähtis inimene linnas. Linnast väljas võiks olla väga suur suvila. See võiks olla 1 km enne randa. Mul võiks olla üks poeg ja naine. Poeg käiks koolis, oleks viisakas, ei suitsetaks, ei tarbiks narkootikume. Naisega elaksin majas ja muidugi lapsega ka. Lapsel oleks oma tuba. Toas oleks telekas, arvuti, suur laud, voodi jne. Majas oleks 10 teenijat, 3 kokka, 20 koristajat ja 20 õuehooldajat. Suvilas on mul jaht, skuter jne. Selline tahaksin olla 20 aasta pärast.

Andry Padar, 4^a

Ma elan kahekümne aasta pärast Prantsusmaal. Ma olen juba 10 aastat abielus. Mul on kaks last, koer ja kass. Me elame mere ääres kahe-korruselises majas, kus on kümme tuba. Seal on ka aed basseiniga. Peale keskkooli läksin ülikooli arhitektuuri õppima ja nüüd olen edukas arhitekt. Töö kõrvalt tege-len ka modellindusega. Me reisi-me palju ja veedame palju aega üheskoos. Tervele perele meeldib ujuda ja rattaga sõita. Olen õnnelik, et mul on nii tore pere ja töö, mis mulle meeldib.

Simone Peterson, 4^a

Väike maja

Alghariduse siit ma sain, head õpetajad meelde jäid. Siit algas minu koolitee, klassist 1.b.

Said selgeks siin tähed ja arvud ning ka sõnad, noodid ja murrud. Tahaks õppida siin veel ja veel, aga edasi. Seda näitab koolitee.

Ralf Ahi, 4^b

Väikses majas

Klassijuhatajad Lehte, Tiina estas-matas meid ei piina, kunsti-lotat ja veel muud õppisime, naerul suud.

Meil õpetajad kõik on head, sa neid kindlalt meeles pead. Musat meile annab Kai ta on ikka nõnda pai.

Kui Kristel-Tiiu tulevad ja klassi ette astuvad, siis ingliskeelt me räägime ja sõnu pähe tuubime.

Kaiega me hüppame ja veel jooksmas hakkame. Siis ta paneb hinded head, seda ka ta ise teab!

Liisa Prööm, 4^b

Anagrammid

Aita tuvastada varjunimede taha maskeerunud õpetajaid. Asetades ümber varjunimest võetud tähed, saad teada õpetaja õige nime.

NORMAALPUNG _____

AEDLOKOMOTIIV _____

TONT OIATAS _____

TUME MURRAK _____

AUTU KIIL _____

TSIPA TORE _____

TARAND-SELTS _____

JÜRI OA-OLEVIK _____

SUVILAMAMMI _____

anagrammid koostas **Siim Ainsaar, 11^a**

Õpetajad ütlevad...

Saukase füüsikatund

"Kalevipoeg on suurem kui mina."

"Ja koerad uluvad uuuu uuuu uuu..."

Keemia õp. Kangroga

"Rummel on absoluutselt egoistlik tüüp(, kes teeb kõik, et oma elu kergemaks teha)"

"Nad on kõik söödavad, nad on söövitavad ka"

"Ma töötangi siin selle nimel, et solvata. Mulle meeldib solvata, ma elan ennast välja"

"Rummel, sa oled kohustatud tulema 30 aasta pärast minu juurde!"

"Teeme nii, et uks oli lukus. Olgu, teeme nii, et sa tulid läbi seina"

"Kas päikese tööpäev hakkab lõpema?"

"Kas tüdrukud ka teavad bensiini lõhna?"

"Oh sa poiss, küll olid lõhnad!"

L. Kravtšenko (vene keel)

"Oli nii? Oli küll!"

Maateaduse õpetaja Pihlak

"Istuge, lapsukesed!"

"Ma olen hea inimene"

Füüsikaõpetaja Kuurme:

"Sa esitad distants-tuupija omadusi"

"Vohh, nüüd mõtleme!"

"Mass on laiskuse mõõt"

"220 V - oi, see oleks kaif!"

Kuidas eestlased rahvusvahelisel vene keele konkursil käisid

25.-29. aprillil toimus III rahvusvaheline vene keele konkurss, kussee aasta osalesin ka mina, teie kooliõde Stela Kilk 11^a klassist.

Konkurss sai alguse 2002. aastal Armeenias, mis seekord toimus aga Kasahstani endises pealinnas Almatys. See imeilus ja kuulduste järgi ka kõige rohelisem linn riigis võttis meid vastu kuninglikult. Elasime "Alatau" sanatooriumis, kust paistsid Kasahstani lumised mäetipud.

Programm oli tihe ning kohalikekssanatooriumimõnudeks jäi aega napiks, mis aga ei heidutanud meid, sest eesmärk oli ikkagi võistlus, mis oli pealegi väga huvitav.

Osalesid 3 Baltimaad ja 9 SRÜ riiki. Iga maad esindas üks võistkond, kus oli 6-7 osalejat ning paar esindajat. Konkursi teemaks oli "Venemaa ja vene keel minu elus". Individuaalse võistluse

moodustasid kirjand, vene kirjanduse teemaline test ja suuline vastamine. Kõige keerukamaks osutus test, ent samas pingeliseimaks suuline osa. Võistkondlik loominguline töö seisnes venekeelsete laulude meeldetuletamises, kokkupanemises vastavalt antud teemale ning nende esitamises. Eestlaste hea huumorisoon, visa harjutamine ning andekad esitajad – kõik see tõi meile esikoha! See oli kogu konkursi üks tipp hetki.

Õhtuti toimus suurepärase kultuurprogramm, kus igal riigil oli võimalus esineda oma rahvatantsu ja -lauluga ning näidata rahvariideid. Eesti võistkond tuli välja tuljakuga ning laulis ka paar eestikeelset laulu. Eestlased olid pidevad lemmikud nii kaasvõistlejate kui žüriiliikmete seas. Kogu konkursi ajal valitses sõbralik õhkkond ning juba mõne

Eesti võistkond Almaty ooperiteatri ees pärast Ljudmilla Putina vastu võttu (artikli autor kõige paremal)

päevaga võis tunda end täiesti nagu omade keskel.

Selle aasta konkursi lõpetamine leidis aset Almaty ooperiteatris, kuhu tuli kohale ka Venemaa presidendi abikaasa **Ljudmilla Putina**, kes kõiki osalisi isiklikult kätles. Kingituseks proua Putina poolt oli hiigelsuur tort. Auhindu ja

gati kõigile osalejatele, kuid üks parim igast riigist sai ka diplomi, mis annab vaba sisseastumispäase Moskva ülikooli.

Kokkuvõttes jäi konkursist ja kogu reisist parim mälestus, mis olla saab, kusjuures sinna pääsemine ei olnudki väga raske... õpige vene keelt ja proovige ka!

Stela Kilk, 11^b